

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3786/2023
21.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Атила Мразница и Драган Маравић, адвокати из ..., против туженог „Делта ДМД“ д.о.о. Београд, чији су пуномоћници Душан Гарашанин, Сандра Бандић и Ивана Дробац, адвокати из ..., ради утврђења злостављања на раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 936/23 од 28.04.2023. године, у седници одржаној 21.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 936/23 од 28.04.2023, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 936/23 од 28.04.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П1 103/18 од 03.11.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је претрпео злостављање на раду од стране ББ, интерног контролора и ВВ, свог непосредног руководиоца, на тај начин што је у периоду од 08.11.2017. године до 20.11.2017. године неоправдано прекомерно надзирао рад тужиоца, што је помоћу техничког средства – ГСП уређаја физички пратио и фотографисао кретање тужиоца службеним аутомобилом, те пратио његово кретање и понашање ван возила, док је тужиоцу, руководилац ВВ током децембра месеца 2017. године одређивао непримерене рокове за извршење радних задатака, због чега је тужилац био приморан да ради за време свог годишњег одмора у периоду од 04.12.2017. године до 15.12.2017. године, те је дана 08.01.2018. године непосредни руководилац тужиоцу неоправдано одузео службени аутомобил, што представља средство потребно за обављање посла тужиоца. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде нематеријалне за претрпљени страх исплати 400.000,00 динара са припадајућом каматом. Ставом трећим изреке, обавезан је

тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 169.300,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 936/23 од 28.04.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке. Преиначено је решење о трошковима поступка садржано у првостепеној пресуди, тако што је обавезан тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 260.250,00 динара. Обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове другостепеног поступка. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешене примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Тужени је подено одговор на ревизију.

По оцени Врховног суда, услови за примену института посебне ревизије из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 10/23) у конкретном случају нису испуњени. Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца у спору за остваривање судске заштите због злостављања на раду (утврђењем да није претрпео злостављање на описани начин), као и за накнаду нематеријалне штете. Узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, Врховни суд је оценио да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити потреба за уједначавањем судске праксе и новим тумачењем права у погледу примене одредбе члана 6. Закона о спречавању злостављања на раду („Службени гласник РС“, бр. 36/10), којим је правно стандардизован појам злостављања и извршиоца злостављања. Имајући у виду да се у конкретном случају ради о парници ради утврђења злостављања на раду и накнаде штете, то одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, а разлози ревизије се претежним делом односе на правилност утврђеног чињеничног стања. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Спор због злостављања на раду или у вези са радом јесте радни спор (члан 29. став 4. Закона о спречавању злостављања на раду). Законом о спречавању злостављања на раду нису предвиђена посебна правила о дозвољености ревизије. Одредбом члана 441. ЗПП, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради заштите од злостављања на раду и накнаде штете тужилац је поднео 18.05.2018. године. Вредност предмета спора је 400.000,00 динара.

Имајући у виду да се тражена правна заштита не односи на заснивање, постојање или престанак радног односа, а да вредност предмета спора побијаног дела новчаног потраживања не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију је одбијен применом члана 165. став 1. у вези члана 154. ЗПП, јер исти нису били потребни у ревизијском поступку.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**